

## ESPIRITUALITAT DE SANTA JOAQUIMA DE VEDRUNA

per CATALINA SERNA, carmelita de la caritat

Per arribar a fer-nos una idea tan exacta com sigui possible dels sentiments predominants en el tracte de la nostra santa amb Déu, hem de partir d'un punt de referència que no podem silenciar.

Si en la seva mirada envers Déu el va concebre, abans que tot, com un Pare provident, és ben segur que les seves relacions amb la divinitat devien revestir, amb preferència a qualsevol altre aspecte, les que escauen a un fill confiat amb el seu pare amantíssim. Més d'una vegada les carmelites de la caritat pogueren veure com la seva santa fundadora recorria a Déu de manant-li, no ja els béns espirituals, que per descomptat ja els dona, sinó els temporals, quan en tenia una gran necessitat. Estava segura que un Pare així mai no abandona, i no es cansava d'inculcar a les seves religioses «que tinguessin confiança en Déu, perquè aquesta confiança. obra miracles, i la falta de confiança lliga les mans del Senyor i li impedeix de vessar els seus favors». Es comprèn fàcilment, donada la seva conscient dependència de Déu, que fos habitual en ella l'oració de súplica.

Però no menys que l'oració de súplica era familiar a la santa l'oració de lloança. Era molt devota de la doxologia: «Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant», i de la recitació del trisagi, oracions saturades de sentiments de lloança envers la Santíssima Trinitat.

Un mitjà molt apropiat per a donar satisfacció a aquesta oració de lloança fou el res del Petit Ofici de la Mare de Déu. La santa el va practicar sempre amb gran consol espiritual, i va deixar establert que cada dia es resés en la seva congregació, i ella mateixa assegurava que «Déu nostre Senyor li va comunicar molta llum i li va donar coneixement de coses d'importància durant la recitació d'aquest ofici».

Desitjant que en les seves cases religioses no faltés mai l'oració de lloança, i ja que durant el dia les germanes han de dedicar el seu temps a l'exercici de la caritat, disposen les constitucions: «Perquè sempre hi hagi entre vosaltres qui lloï el Senyor [...] es vetllarà a la nit a l'oratori, o a la infermeria si hi hagués alguna malalta que ho necessiti».

Cal notar que en la devoció al més impenetrable dels misteris del cristianisme, més que l'aspecte d'inhabitació es destaca, en santa Joaquina, el d'admiració, de lloança i d'anorreament davant la magnitud i la grandesa de la veritat trinitària.